

Aku-Petteri Korhonen

Pyreneiden vuoristossa Atlantilta Välimerelle

Vaellusta ja kaupunkilomailua

PYRENEIDEN VUORISTOSSA ATLANTILTA VÄLIMERELLE

—

Vaellusta ja kaupunkilomailua

Aku-Petteri Korhonen

2022

© 2022 Korhonen, Aku-Petteri

Kustantaja: BOD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BOD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6694-1

Alkusanat

Tervetuloa vuoristovaelluksen ihmeelliseen maailmaan! Olen tehnyt pidempiä vuoristovaelluksia eri puolilla Alppeja ja Tatara vuosittain jo kesästä 2004 alkaen. Euroopasta löytyy myös Pyreneiden vuoristo. Tässä kirjassa liikutaan sen Ranskan puolisessa osassa Atlantilta Välimerelle kulkevalla reitillä nimeltä Grand Randonnée 10.

Olen kulkenut tuolla GR10-reitillä kahteen otteeseen. Vuonna 2016 lähdin liikkeelle Atlantin rannikolta ja päädyin vuoriston keskipaikoille Luchonin kylään. Palasin sinne kesällä 2022 ja jatkoin reittiä Välimeren suuntaan.

Ensimmäisestä osuudesta on julkaistu kirja nimeltä Vuoristovaellus Pyreneillä ja kaupunkiloma Biarritzissa, San Sebastianissa, Touloussessa, Andorrassa ja Barcelonassa. Kuten nimestäkin käy ilmi, tarina kattaa myös kaupunkilomailua noissa upeissa kohteissa. Tuo kertomus on mukana stilisoituna myös tässä kirjassa. Merkittävin ero on se, että alkuperäisessä kirjassa on suuri määrä värikuvia tuolta reissulta.

Tämä kirja kattaa lisäksi heinäkuussa 2022 Pyreneiden vuoriston itäisessä osassa Luchonista Välimeren suuntaan kuljetun osuuden. Myös tällä matkalla kävin vuoriston lisäksi useissa mielenkiintoisissa kaupunkikohteissa, kuten Montpellier, Avignon, Arles, Marseille ja Nizza.

Tämä lukupaketti kattaa siis sekä vaellukseen että kaupunkilomailuun liittyviä kokemuksia Atlantilta Välimerelle. Matkan varrella käydään lukuisissa pikkukylissä ja kaupungeissa, joissa tutustutaan perinteisiin turistikohteisiin, kuten kirkkoihin, linnoituksiin ja museoihin, mutta myös fiilistellään rannoilla, puistoissa ja kahviloissa sekä ylipäättään nautiskellaan lomasta.

Kirjassa on paljon käytännön vinkkejä vuoristovaelluksille suuntaaville ja siitä saa hyvän kuvan siitä, minkälaista majalta majalle vaelluksilla Ranskassa on. Mukavaahan se on, vaikka vaikeuksiltakaan ei välttyä.

Vaellusreitillä tapaa joka päivä uusia ihmisiä, joiden kanssa käydyt keskustelut ja kokemukset ovat olennainen osa vaelluskokemusta. Myös ranskalainen ruoka on keskeisessä osassa, koska lähes joka ilta ruokaillaan ranskalaisten valmistamilla illallisilla yhdessä ranskalaisien kanssa.

Ranskalaista elämäntapaa ja kulttuuria sekä matkalla eteen tulevia tilanteita ja maailmanmenoa laajemminkin kuvaillaan humoristiseen tyyliin. Uusia kokemuksia todellakin riittää näillä yhteensä kaksi kuukautta kattavilla omatoimimatkoilla. Näkökulma on peruskuntoisen perheenisän, ei urheilijan. Vuorille mennään nauttimaan siellä olemisesta, ei suorittamaan. Erikoisuutensa matkantekoon tuo se, että liikkeellä ovat isä ja poika. Kun reissussa ollaan viikkokaupalla yhdessä, tulee pohdittua samalla myös vanhemmuuteen liittyviä kysymyksiä.

Toivon, että kertomuksista on paitsi viihdettä nojatuolimatkoilijoille, myös hyötyä vuoristovaelluksiaan suunnitteleville tai niistä haaveileville. Jos joku asia vaelluksiin liittyen mietityttää, yhteyttä voi ottaa nettisivuillani: <https://akukorhonenphoto.weebly.com> olevan linkin kautta. Sivuilta löytyy tietoa myös muista vaelluksista ja niihin liittyvistä kirjoista sekä valokuvia ja videoita.

Nautinnollista nojatuolimatkaa!

Aku Korhonen
Sörnäisissä syyskuussa 2022

Tämä on kirjoittajan yhdeksäs vuoristovaelluksia käsittelevä kirja. Ne kattavat vaelluksia Itävallan, Sveitsin, Ranskan, Saksan ja Italian Alpeilla sekä Ranskan Pyreneillä. Kirjat ovat nimeltään:

Haute Route – Vuoristovaellus Chamonix’sta Zermattiin

GR5 – Vuoristovaellus Chamonix’sta Nizzaan

*Vuoristovaellus Pyreneillä ja kaupunkiloma Biarritzissa,
San Sebastianissa, Toulousessa, Andorrassa ja Barcelonassa*

Vuoristovaellus Dolomiiteilla lapsen kanssa – Alta Via 2

*Vuoristovaellus Itävallassa – Berliner Höhenweg ja
Stubai Höhenweg*

Vaellus yli Alppien – Dream Way Münchenistä Venetsiaan

Vaellus Ranskan Alpeilla – GR5 Geneve-järveltä Nizzaan

Vaelluksella Sveitsin Alpeilla - Via Alpina 1 ja Haute Route

Kirjoista kolme on käännetty myös englanniksi:

Haute Route – Travelogue from Chamonix to Zermatt hike

*Trekking over the Alps – Alta Via 2 in the dolomites and Dream Way
Münich-Venice*

OSA I

VUORISTOVAELLUS LÄNSI-PYRENEILLÄ

**ja kaupunkiloma Etelä-Ranskassa, Andorrassa, San Sebastianissa ja
Barcelonassa**

2022 stilisoitu versio vuonna 2016 julkaistusta kirjasta Vuoristovaellus Pyreneillä ja kaupunkiloma Biarritzissa, San Sebastianissa, Toulousessa, Andorrassa ja Barcelonassa

Johdanto vuoden 2016 matkalle Atlantilta Luchoniin

Jo viimeisinä kymmenenä peräkkäisenä kesänä olen vaeltanut Tatralla ja eri puolilla Alppeja. Tavalliseen tapaan aloitin nytkin heti joulun jälkeen seuraavan kesän vaellusreissun suunnittelun. Kun en ole ollut ainakaan vielä kiinnostunut Euroopan ulkopuolisista vaelluksista, katse kohdistui Euroopan kartalla Ranskan ja Espanjan rajalla sijaitsevaan Pyreneiden vuoristoon. Ajatus kulki jotenkin niin, että kun kerran Euroopassa on tällainen vuoristo, jossa en ole vielä käynyt ja jossa on mahdollista käydä, niin miksipä ei.

Tutkin netistä, minkälaisia reittejä Pyreneillä on ja mihin on saatavissa reittikuvauksia. GR10 nousi esille ja mitäpä sitä sen kummemmin enää analysoimaan, vaan tuumasta toimeen. Tilasin Ciceronen kustantaman The GR10 Trail -kirjan, jäljempänä *reittikuvaus*, ja karttoja Ranskan karttakeskuksesta. Ne tutkittuani päätin, mistä aloittaa vaelluksen ja mihin asti kävellä.

Reitin valintaan vaikutti myös se, että matkaa suunniteltaessa 13-vuotias poikani ilmoitti olevansa kiinnostunut lähtemään mukaan. Sellainen aloitteellisuus piti tietysti huomioida, koska mistä sitä tietää, kuinka kauan jälkikasvulla on kiinnostusta tai aikaa lähteä vaellukselle. Voi tulla pianikin muita suunnitelmia. Hänellä oli jo kokemusta vuoristovaelluksilta ja molemmat tiesimme, minkälaiselle reissulle olimme lähdössä. Esimerkiksi edellisenä kesänä olimme vaeltamassa kahdestaan pari viikkoa Dolomiiteilla Alta Via II -reitillä, josta kirjoitin myös kirjan nimeltään Vuoristovaellus Dolomiiteilla lapsen kanssa. Oli taas mukava lähteä yhdessä reissuun, vaikka toki lapsen kanssa kulkiessa pitää ottaa huomioon useampia asioita kuin yksin kulkiessa.

Reitin voi kulkea Välimereltä Atlantille tai toisin päin. Päätin aloittaa Atlantin rannikolta, koska ostamani reittikuvaus oli tehty Atlantilta itään päin. Tätä ratkaisua helpotti se, että Finnairilla oli suora lento Helsingistä Biarritziin, lähelle reitin aloituskohtaa Hendaye'ta. Paluulennon kanssa mietin pidempään. Oli selvää, etten kävelisi koko reittiä Välimerelle. Siihen ei riittäisi aika. Tutkittuani reittikuvausta totesin, että reitin puolivälin paikkeilla Luchonin jälkeen on etappeja, joilla ei voi yöpyä majoilla, vaan tuvilla tai teltassa. Kun en aikonut ottaa tälläkään kertaa mukaan telta- ja ruuanlaittovälineitä, tämän vuoristovaelluksen päätepiste ratkesi siinä samalla.

Laskeskelin, että Luchoniin kävelemiseen tarvittaisiin rannikolta ainakin 22 päivää. Päätin jättää viisi ensimmäistä etappia väliin ja aloittaa vasta Saint-Jean-Pied-de-Portista. Sinne saakka reitti kulkee niin matalla, ettei se kiinnostanut minua. Ei se korkealla mene heti sen jälkeenkään, mutta kuvaus tuosta kylästä sai minut päättämään, että siellä kannattaisi käydä. Niin kuin kannattikin.

Luchonista olisi helppo palata junalla takaisin Biarritziin, mutta jotenkin houkutteli mahdollisuus jatkaa siitä Atlantille muilla keinoin eikä palata aloituspaikkaan. Päädyin siihen, että lennämme takaisin Barcelonasta, vaikka ei minulla vielä matkalle lähtiessä ollut selvillä, miten sinne Luchonista pääsee. Aina ne asiat ovat jotenkin ratkenneet.

Päätin varata reilusti aikaa tälle reissulle, jotta ei tulisi kiire reitillä ja jotta jäisi myös vaelluksen jälkeiselle osuudelle sen verran aikaa, että oikeasti ehtisi nähdä jotakin eikä vain koheltaa nopeasti paikasta toiseen. Paluulento olisi Barcelonasta vasta kolmen ja puolen viikon päästä. Näillä spekseillä lähdettiin 12.7.2016 liikkeelle.

Kesällä 2016 vaellusreissun kohteena oli siis Pyreneiden vuoristo. Tälläkin kertaa lähdin reissuun poikani kanssa. Hän oli juuri täyttänyt 14. Edelliskesänä vaelsimme yhdessä Dolomiiteilla ja hän oli kulkenut mukanani myös muun muassa Tatralla, joten ikäisekseen hänellä oli aika paljon kokemusta pidemmistä vuoristovaelluksista. Matkamme alkoi tällä kertaa sikäli erikoisesti, että ennen vuoristovaelluksen aloitusta olimme aluksi rantalomalla. Tämä johtui siitä, että lensimme Biarritziin, Ranskaan eikä tuota Atlantin rannikon rantakohdetta voinut jättää väliin, kun sellaiseen kerran pääsi. En minä ainakaan.

Biarritzin pienellä lentokentällä oli jostain syystä passien tarkastus. Johtui ehkä aiemmin tänä vuonna Pariisissa tehdyistä iskuista ja niiden jälkeisestä poikkeustilasta. Kysyin kentän infosta bussiyhteyttä kaupunkiin. Sellainen löytyikin, kun käveli 500 metriä pääovesta ulos tultaessa vasemmalle. Bussi numero 14 tuli pian. Siihen ei tullut samasta koneesta muita suomalaisia. Ehkä he ottivat taksin. Kuski vähän harmitteli, ettei minulla ollut kolikoita, vaan vain 20 euron seteli. Tasku täynnä vaihtorahana saatuja pikkukolikoita istuttiin tyytyväisinä rinkkoinemme bussiin ja katseltiin tämän pienen kaupungin (alle 30 000 asukasta) viihtyisän näköisiä omakotialueita. Pian näkyi myös Atlantin valtameri.

Kaupungin keskustassa lähdettiin kuljeskelemaan sattumanvaraiseen suuntaan, kun arveltiin, ettei saada vielä varaamaamme hotellihuonetta käyttöömmek. Kello oli vasta puoli yksitoista. Olipa tosiaan nähtävää. Pieniä kauppia, aukioita ja mutkaisia katuja. Poika ihmetteli isoja palmupuita. Tultiin lopulta rantaan. Veden syövyttämiä liuskekivikallioita rantavedessä, iso uimaranta ja pienvenesatama

aallonmurtajan suojassa. Rantakadun talot olivat vaikuttavan näköisiä, erityisesti Kasino.

Sää oli tuulinen ja pilvinen eikä rannalla ollut ketään uimassa, surffareita sitäkin enemmän. Yksi käveli meitä vastaan kadulla märkäpuvussa ja lauta kainalossa. Eksoottinen näky pohjoisen pojille. Tilattiin rantakadun varrella olleesta kioskista panniniit, kun oli jo vähän nälkä. Niitä syödessä katseltiin, kun tämä surffari laittoi laudan pieneen autoonsa ja vaihtoi kuivapukua kuivempaa päälle. Samaan aikaan hän neuvotteli parkkipirkon - tai miksi heitä täällä sitten kutsutaankin, Brigitte de parking kenties - kanssa siitä, että hänen autoaan ei ole syytä sakottaa, koska hänhän oli juuri lähdössä. Selitys näytti kelpaavan.

Istuttiin näköalapaikalle syömään ja ihmettelemään maisemia. Kaivoin taskusta hotellimme tiedot ja huomasin, että se olikin hyvin lähellä, rantakadulla olevan Kasinon yläpuolella. Päätettiin käydä kokeilemassa, saataisiinko painavat reppumme sinne, niin olisi mukavampi katsella kaupunkia. Hotelli oli nimeltään Bellevue eli näkymät pitäisi ainakin olla hyvät.

Respassa päätin siirtyä epämukavuusalueelle ja käyttää ranskaa. Hämmästykseni nuori nainen ymmärsi minua täysin. Voisimme päästä huoneeseen saman tien. Huomasin varauksestani, että huone oli kadun puolella, josta ei olisi todellakaan bellevuet, joten kysyin, olisiko mahdollista saada huone avec vue sur la mer. Olin aika tyytyväinen itseeni, kun mieleeni tuli jostain ranskan tunnilta tai kirjasta tällainen fraasi, jonka muistelin tarkoittavan huonetta, josta on näkymä merelle tai ainakin jotain sinne päin.

Yllättäen hän ymmärsi edelleen, mistä puhuin, mutta kertoi meidän varanneet halvemman huoneen kadun puolelta. Totesin, että näin on,

mutta ehkä kuitenkin olisi vapaana myös merenpuoleisia huoneita. Yksi löytyikin, kun joku oli perunut tulonsa. Kysyin hintaa. Nainen yllättyi itsekkin, kun lisähinta oli vain 5 euroa, eli 100 euroa muuttuisi 105 euroksi. Otin tietysti merenpuoleisen huoneen. Otin myös aamupalan, joka maksoi 9,50 e henkilöltä. Sen jälkeen nainen selitti jotain todella nopeasti ja jouduin ilmoittamaan, että juuri tässä kohtaa ranskan kielen taitoni loppuu kesken. Hän oli yllättynyt, kun oli luullut osaavani hyvin. Kohteliaita nämä ranskalaiset! Käytiin sitten englanniksi läpi, ettei hotellissa ole henkilökuntaa iltakahdeksan jälkeen ja miten ulko-oven saa tällöin auki.

Huoneesta oli tosiaankin näkymä merelle. Avoimesta ikkunasta kuului Atlantin pauhu. Oikein mukava aloitus tälle reissulle. Hotelli oli kahden tähden perussettiä. Joka paikasta voisi vähän parantaa maalia tai korjata lommoja, mutta kaikki kuitenkin toimi, jopa wifi. Tosin jostain syystä vain minä sain sen toimimaan omassa ikivanhassa Nokia N8:ssa, mutta poika ei Applessaan. Kerrankin näin päin, kun poika säännöllisin väliajoin kuittailee käpylehmien ajoilta olevasta puhelimestani, johon itse olen ollut ihan tyytyväinen. Tosin en ole sillä nettiä juuri käyttänyt, mutta kuvia olen ottanut sitäkin enemmän. Onnistuin lähettämään kotiin vaimolle ja nuoremmalle pojalle whatsappin kautta pari kuvaa ja videon. Kiitokset työkaverilleni, joka kertoi minulle tästä mainiosta applikaatiosta ennen matkaa. On se aika kummallista, että voi lähettää puhelimesta ilmaiseksi kuvia ja videoita toiselle puolelle Eurooppaa.

Vähän lueskeltiin ja levättiin, minkä jälkeen lähdettiin tutustumaan kaupunkiin tarkemmin. Käveltiin etelän suuntaan läpi asuinalueen, jolla oli omakotitaloja ja isoja puutarhoja. Oikein viihtyisää. Satuttiin kadulle, jossa on ravintoloita ja iso kauppahalli. Halliin ei päästy tutustumaan, kun se oli juuri mennyt kahdelta kiinni. Nähtiin yksi

baskien erikoisuus eli Pelota-pelin kenttä. Tyhjää kenttää katsellen on vaikea arvailla, miten peliä pelataan. Päädyssä on korkea betoniseinä. Harmiksemme todettiin, että täällä oli ollut peli edellisiltana ja seuraava vasta huomenna. Jäi siis näkemättä liveinä tämä mielenkiintoiselta vaikuttava peli. Idea pelissä on kuulemma vähän sama kuin squashissa eli kaksi pelaajaa lyö palloa vuorotellen seinään. Mailat muistuttavat kuitenkin enemmän käyrää halkaistua putkea.

Ranskalaisissa kaupungeissa huomaa heti, että niissä on Suomeen verrattuna paljon enemmän pieniä kauppoja. Tyypillistä on, että kaupat ovat erikoistuneet tiettyihin tuotteisiin ja marketteja on vähän. On esimerkiksi omat kaupat lihatuotteille, leipomotuotteille ja juustoille samoin kuin kirjoille ja paperituotteille. Voisi kuvitella, että ne työllistävät enemmän kuin iso, kaikkia tuotteita myyvä marketti. Vaikuttaa myös siltä, että pienissä liikkeissä tapaa ihmisiä aivan eri lailla kuin suurissa. Pienessä kaupassa myyjä usein tervehtii sisääntulijoita ja jää juttelemaan näiden kanssa. Voisi kuvitella, että yksinäisille ihmisille, esimerkiksi vanhuksille, käynti tutuissa pikkukaupoissa tuo mahdollisuuden keskusteluihin, jotka jäävät taatusti käymättä supermarketeissa. En kyllä tiedä, onko se ihan hyvää kehitystä, ettei missään kaupoissa nykyään tapaa muita ihmisiä kuin tuotteista kassalla rahat ottavan myyjän, joka saattaa sanoa hei, mutta siihenpä se vuorovaikutus sitten jääkin. Nettikaupat ovat poistaneet tämänkin minimaalisen kommunikaation.

Tuli taas nälkä ja etsittiin sopivaa ravintolaa. Sellaiseksi valikoitui erään kävelykadun pizzeria lähellä pienen lahden poukamassa olevaa uimarantaa. Ravintola oli täynnä kaikenlaisia kasveja ja käytännössä siellä syötiin ulkoilmassa, koska ravintolan seinät ja osa katostakin olivat avoimia. Hinnat olivat Suomen tasoa (pizza noin 10 euroa). Välillä kadulla kulkeva haitarinsoittaja kävi viihdyttämässä

ruokailijoita terassin edessä. Hänessä oli selvästi diplomaatin ja liikemiehen ainesta, kun hän soitti tasapuolisesti sekä Ranskan että Espanjan kansallislaulujen sävelmät tässä lähellä näiden maiden rajaa sijaitsevassa paikassa. Oli hauska seurata, kun eri pöytäseurueet intoutuivat vuorotellen laulamaan kansallisuutensa mukaisesti, sellaista hupimielistä kilpalaulantaa. Lopuksi mies keräsi kolehdin. Itsekin mielelläni annoin tälle hyväntuuliselle nuorelle musikantille muutaman bussikuskilta saamani kolikon.

Jatkettiin kävelyä ja tultiin paikkaan, jossa on korkea jyrkänne ja sen alapuolella meren rannalla kaikenlaista ajanvietettä, kuten ravintoloita, esiintymislava ja myyntiständejä. Surffikursseja tarjoavia yrityksiä myi ilmeisen menestyksekkäästi palvelujaan turisteille. Rannalla oli positiivinen, rento tunnelma. Kiinnostavaa oli huomata, että hyvinkin nuoret lapset lähtivät laudat kainalossa ja märkäpuvut päällä ohjaajan perässä rannalle. Katseltiin rannassa kuivaharjoittelevia aloittelijoita ja aalloilla laudan päällä makoilevia, hyviä aaltoja odottavia kokeneempia surffareita. Jälkimmäiset muistuttivat mustissa märkäpuvuissaan aaltojen mukana keinuessaan hyljeparvea. Jatkettiin matkaa niemeen, jossa on varmaankin tämän kaupungin kuvatuin paikka. Ehkä 50 metriä pitkä kävelysilta vie merestä töröttävälle kivelle, josta on mainiot näkymät joka suuntaan. Yhdessä kohtaa vesi on syövyttänyt tämän kallion alapuolelle tunnelin. Samanlaisia kallioita muistelen nähneeni Pohjois-Kalifornian rannikolla.

Sää oli muuttunut päivän mittaan erittäin hyväksi ja todettiin, että nyt lähdetään uimaan. Meillä oli nimittäin suunnitelma uida tällä reissulla kahdessa meressä eli sekä Atlantilla että Välimeressä. Pari viikkoa aikaisemmin oltiin oltu koko perheen kanssa Hollannin eteläosassa Domburgissa, mutta siellä oli niin kova tuuli ja kolea ilma, että uinti

Atlantissa jäi sillä kertaa väliin. Nyt siis mentäisiin minun laskujeni mukaan ensimmäistä kertaa Atlanttiiin uimaan. Vaihdettiin hotellilla uikkarit ja otettiin pyyhkeet huoneesta - omia pyyhkeitä meillä tällä kolmen ja puolen viikon reissulla ei ollutkaan paitsi kaksi postimerkin kokoista käsipyyhettä. No okei, vähän suuremmat. Matkalla ostettiin vielä viidellä eurolla kaislamatto, jonka päällä voi makoilla. Ranta oli täynnä ihmisiä, mutta kyllä sieltä paikka meillekin löytyi. Ja ei kun uimaan.

Aallot olivat metrin korkuisia ja paikoin jopa lähes kaksimetrisiä. Ne heittivät helposti tällaisen lähes satakiloisen miehen nurin, jos ei ollut tarkkana. Hypittiin aaltoja vasten puolisen tuntia ja oltiin tyytyväisiä kuin vain pikkupojat voivat olla. Todella hauskaa eikä yhtään haitannut, ettei siinä aallokossa varsinaisesta uimisesta tullut mitään ja että suolaista merivettä meni väkisinkin suuhun. Välillä käytiin rannalla istuskelemassa, minkä jälkeen vielä toinen puolen tunnin setti aalloissa. Erittäin virkistävää touhua.

Uudessa ajautui helposti surffareiden sekaan. Tällöin ei mennyt kauaa, kun alkoi kuulua pillin vihellys. Rantavahti näytti merkkejä, että pois sieltä. Ranta on jaettu hiekkaan pystytetyin kepein eri sektoreihin. Niitä sitten siirrellään pitkin päivää jollain logiikalla. En ole koskaan nähnyt näin tarkkoja rantavahteja. Heitä oli koko ajan vähintään kolme samassa tornissa tähyttämässä uimareita ja surffareita. Todella hyvin oli järjestetty tämäkin puoli. Aallot ovat tässä sen verran voimakkaita, että hyvä, kun vahtivat. On vaarallista mennä surffareiden puolelle, kun siellä voi tulla lauta kovalla vauhdilla päähän tai voi joutua aaltojen sisään virtausten vietäväksi. Me ja rantavahdit lähdettiin rannalta samoihin aikoihin eli kahdeksan maissa. Uimarannan kohdalla olevan Kasinon terassilta ostin itselleni lasin sangriaa ja

pojalle limpparin. Siinä sitten istuskeltiin uikkarit päällä ja katseltiin ilta-aurinkoa ja rantaa. Kyllä maailmassa on hienoja paikkoja.

Käytiin hotellilla pesemässä suolavesi pois ja lähdettiin vielä etsimään jotain purtavaa. Sitä löytyikin läheltä hotellia. Annoin pojan hoitaa ostokset. Yritti ensin ranskaksi, kun on sitä jo vähän opiskellut, mutta myyjä vaihtoi englanttiin. Ainakin yritti, se on pääasia. Käveltiin vielä rannalla ja saatiin nauttia värikkästä auringonlaskusta. Taisin saada pari hyvää kuvaakin. Väsyneinä, mutta onnellisina menttiin kymmeneltä nukkumaan. Hyvä päivä, kerta kaikkiaan.

Aamupalalla oltiin vartin yli kahdeksan. Oli oikein hyvä sellainen, kaikkea ja riittävästi. Kannatti maksaa lisähinta. Aamupalalla tutkin bussiaikatauluja. Olin eilen käynyt turisti-infossa kysymässä bussiyhteyksistä Saint-Jean-de-Luziin ja San Sebastianiin ja saanut hyvät tiedot aikatauluista. Ne tutkittuani totesin, ettei Saint-Jean-de-Luziin kannata lähteä ennen kuin klo 10:49 lähtevällä bussilla. Tähän sinänsä aika lähellä sijaitsevaan kaupunkiin matkaaminen bussilla edellyttää bussin vaihtoa ja muissa vaihtoehtoissa tulee pidempi odottelu vaihtopaikalla. Bussin lähtöä odotellessa kirjoittelin eilisen päivän muistelot. Harvemmin sitä pääsee kirjoituspöydän ääreen hotellihuoneessa, jonka ikkunasta näkyy ja kuuluu valtameri.

Täällä bussilinjat ovat käsittääkseni useiden eri firmojen hallussa eikä aikataulujen koordinointi ole välttämättä kovin onnistunutta. Suurempi ongelma näyttää kuitenkin olevan se, että reitit on jaettu tällaisiin pikku pätkiin, joissa tulee pienilläkin osuuksilla aika kummallisia kulkuneuvon vaihtotarpeita, kun yksi yritys ajaa vain tiettyä pätkää ja pitää vaihtaa toisen firman bussiin. Saman totesin myöhemmin myös junien kohdalla.

Juuri ennen reissulle lähtöä käytiin vaimon kanssa leffassa katsomassa suosikkiranskalaiseni - tai no se taitaa olla kyllä Zinedine Zidane mutta sanotaan sitten suosikkiranskalaisnäyttelijäni - Julie Delbyn leffa nimeltä Lulu. Hauskaa, joskin paikoin aika roisia huumoria, kuten hänen käsikirjoittamissa leffoissa usein on. Ne ovat aivan erityyppisiä kuin esimerkiksi Kieslowskin ohjaama Kolme väriä - Valkoinen, jossa Delby näytteli pääosaa ja josta hänet ehkä parhaiten tunnetaan. Tuossa Lulu-leffassa on Saint-Jean-de-Luzissa kuvattu

Tervetuloa vuoristovaelluksen ihmeelliseen maailmaan!

Matkakertomuksessa liikutaan Pyreneiden vuoristossa Ranskassa kulkevalla Grand Randonnée 10 -vaellusreitillä ja sen lähistöllä olevissa kylissä ja kaupungeissa. Kirja tarjoaa viihdettä nojatuolimatkeilijoille ja hyötyä vuoristovaelluksia suunnitteleville tai niistä haaveileville.

Kirjasta saa tietoa vaelluksen suunnittelusta, reiteillä kulkemisesta, varusteista, majoittumisesta, ja muista omatoimiseen vuoristovaellukseen liittyvistä käytännön asioista.

Vaeltaja kuvailee humoristiseen tyyliin myös ranskalaista elämäntapaa ja matkan varrella eteen tulevia sattumuksia. Niitä riittää tällä kaikkiaan kaksi kuukautta kattavalla, kahdessa osassa tehdyllä reissulla. Matkalla tavattujen kulkijoiden kanssa käydyt keskustelut ja kokemukset ovat olennainen osa vaelluskokemusta. Myös ranskalainen ruoka on keskeisessä osassa, kun useina iltoina ruokaillaan ranskalaisten valmistamilla illallisilla yhdessä ranskalaisten kanssa.

Matkaa tekee kertojan lisäksi tämän poika, joka oli ensimmäisellä matkan osalla 14- ja toisella 20-vuotias. Tämä tuo oman lisänsä matkan kulkuun ja matkalla käytyihin pohdintoihin elämästä laajemminkin. Näkökulma on peruskuntoisen perheenisän, jonka ajatuksena on mennä vuorille nauttimaan siellä olemisesta, ei suorittamaan.

Kertomuksen kautta päästään tutustumaan myös Pyreneiden läheisyydessä Etelä-Ranskassa sijaitsevien idyllisten pikkukylien lisäksi myös suurempiin kaupunkeihin, kuten Biarritz, Toulouse, Montpellier, Avignon, Arles ja Nizza sekä Espanjan puolella San Sebastianiin ja Barcelonaan. Myös Andorrassa piipahdetaan.

Näistä aineksista on saatu aikaan mielenkiintoinen vaellus-, ranta- ja kaupunkiloma samassa paketissa. Kirja sopii sekä vaelluksesta että yleisemmin matkustamisesta ja ranskalaisesta kulttuurista kiinnostuneille.

Aku-Petteri Korhonen on kokenut pitkien vuoristoreittien kulkija. Hän on kirjoittanut kokemuksistaan Ranskan, Italian, Itävallan, Sveitsin ja Saksan Alpeilla sekä Pyreneillä yhdeksän kirjaa, joista kolme on käännetty englanniksi.

